

EL CONVIDAT

A LA CAÇA DEL PRESIDENT

Ja tenim dos Presidents, el del Parlament i el del Barça. Ara toca el de la Generalitat i fins que no el posin a la presó, tindrem ple presidencial. Dels tres dirigents, el més valorat i el que més pot fer per Catalunya és, indiscutiblement, el del Barça, el senyor Laporta. I per lògica, és el que fa més por a Madrid. Un Parlament pot dominar-se, un govern encara més, sobre tot si ni un ni l'altre son sentits com a propis per la gent. En canvi, dominar la força d'un gol de Messi a la porteria del Madrid, per exemple, no la para ni Déu.

Només a títol preventiu, algun peix gros de la Capital ja va advertir, el mateix dia de les eleccions, que el Barça ha de

dedicar-se a jugar a futbol i que si es posa en política, Laporta en patirà les conseqüències. Laporta però no és Aragonès, Laporta és un dos dels xiquets de Catalunya. Fort, rabassut, d'esquena ampla acostumat a ficar el cap entre les aixelles dels companys i amaran-se amb la seva suor. Un bon jan, dirien els vells socis de poble.

A Laporta, es diria, li va la gresca i no només la del cava i el ball, també la provocació com a joc i l'insult com arma. És la seva manera de ser. Una mica xaró. Tipus legionari amb barretina. Per això agrada als socis barcelonistes que, després d'anar a l'Orfeó i, dinar a casa la sogra, va al futbol i comença a renegar després de quinze dies d'abstinència. Ens va la branca grollera com ens va parlar de cul i de merda i pel pessebre comprem un caganer abans que un àngel al que li falta l'ala.

ARA COMENÇA LA TRAVESSIA. A BORD, NO VULL RATES, NI PELACANYES, NI COVARDS... EL CAPITÀ SÓC JO I EL LLORO ÉS MEU.

Que em vinguin a buscar, sembla dir Laporta quan mira amb els braços a la cintura amb aquell somriure de trapella. A ell les amenaces no el fan recular.

No passarà ni una temporada abans que Larena o qualsevol d'aquests, acusi a Laporta d'alguna cosa, la que sigui, això és el de menys. El Barça es quedarà sense president i posaran a un Tinent Coronel per substituir-lo. D'acord, però un dia, el Messi agafarà la pilota al mig del camp, la pararà amb el cap, l'adormirà amb el pit, travessarà el mig camp, driblarà al defensa, entrarà a l'àrea i farà el gol de la glòria.

I aleshores, el Camp Nou s'aixecarà i anirà a votar una altra vegada. I en Laporta alliberat sortirà com els toreros. I la Justícia espanyola dirà; "el siguiente".

LA KINTA FORKA

FÈRETRES

En la seva nova novel·la, "Cementiri de militants", Inés Arrimadas condueix dos dotzenes de polítics podrits a una persecució a mort contra el PP, a la frontera entre Múrcia i Madrid.

Els anomena "bosses de plàstic" perquè no dubten a asfixiar els que proven d'aconseguir fitxar pel PP. O "els morts" perquè

malgrat tenir càrrecs condueixen un cotxe anomenat "El Taüt". Quan en qüestió d'hores els lloctinents de C's cauen en mans del PP Inés Arrimadas els dispara al cap i els tatua post mortem amb la inscripció "La única que folla aquí sóc jo", en referència a la batalla de Catalunya del 2017 que va enfrontar les forces de C's contra les de la República Catalana i va causar una carnisseria entre els independentistes. Però si C's no va triomfar a Catalunya si que a mort a Múrcia. A Inés Arrimadas li han sortit uns ganglis limfàtics estranys. Els trànsfugues cap el PP han decidit dur a terme el seu enterrament, ells sabran per què.

Atenció, Inés és molt especial, res a veure amb una novel·la clàssica, és a dir, crua i poètica alhora. La seva està plena de cops baixos, de cites bíbliques i frases boniques dignes d'emmarcar. També hi ha amor, molt d'amor però sempre lligat a la mort de C's. No estem segurs de comprendre tota la història, però ens deixem portar per la música de les frases i la bogeria de C's on les seves estrelles acaben al cementiri.

